

POSTANOWIENIE

22 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Pawłyszcz

na posiedzeniu niejawnym 22 stycznia 2026 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa J. L. i S. L.

przeciwko S. Bank S.A. w W.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej S. Bank S.A. w W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z 28 lutego 2024 r., II Ca 925/23,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. zasądza od S. Bank S.A. w W. łącznie na rzecz J. L. i S. L.
2700 (dwa tysiące siedemset) zł kosztów postępowania
kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za
opóźnienie po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego
postanowienia zobowiązanemu.**

(G.G.)

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 16 marca 2023 r., I C 114/22, Sąd Rejonowy w Gnieźnie zasądził od pozwanego banku na rzecz powodowych kredytobiorców 65 594,81 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 11 lutego 2022 r.

Wyrokiem zaskarżonym skargą kasacyjną Sąd Okręgowy w Poznaniu oddalił apelację pozwanego banku.

Sąd drugiej instancji ustalił, że 31 października 2008 roku powodowie zawarli z poprzednikiem prawnym pozwanego banku umowę kredytu na cele mieszkaniowe. Bank udzielił kredytu w wysokości 300 000 zł, denominowanego (waloryzowanego) do franka szwajcarskiego (CHF), na okres 3,60 miesięcy. Umowa stanowiła, że wysokość kredytu w CHF zostanie określona według kursu kupna CHF zgodnie z „Tabelą kursów” obowiązującą w banku w dniu wypłaty transzy kredytu. O wysokości wykorzystanego kredytu CHF, wysokości odsetek w okresie karencji oraz wysokości rat kapitałowo - odsetkowych w wyżej wymienionej walucie bank miał informować kredytobiorców w terminie 7 dni od dnia całkowitego wykorzystania kredytu na zasadach określonych w umowie. Wysokość rat kapitałowo-odsetkowych określona została w CHF, a ich spłata następować miała w złotych po uprzednim przeliczeniu rat i należnych odsetek według kursu sprzedaży dewiz dla CHF zgodnie z „Tabelą kursów” obowiązującą w banku w dniu spłaty.

Sąd drugiej instancji uznał, że przewidziane w umowie dokonywanie przeliczeń walutowych kursami jednostronnie ustalonymi przez bank wykracza poza granice swobody umów określone w art. 353¹ k.c. i umowa jest nieważna na podstawie art. 58 § 1 k.c. Umowa pozbawiona nieważnych postanowień kursowych byłaby sprzeczna z art. 69 ust. 2 pkt 2 pr.bank. i dlatego jest nieważna w całości. Ponadto postanowienia kursowe w umowie są niedozwolone na podstawie art. 385¹ § 1 k.c. Kredytobiorcom przysługuje roszczenie o zwrot spłaconych środków pieniężnych, jako świadczenia nienależnego (art. 410 § 1 w związku z art. 405 k.c.) niezależnie od tego, czy i w jakim zakresie są dłużnikiem banku z tytułu zwrotu nienależnie otrzymanej kwoty kredytu. Bank wprawdzie podniósł zarzut potrącenia jednak nie wykazał, by jego roszczenie przedstawione do potrącenia było wymagalne. Brak też podstaw do uwzględnienia zarzutu zatrzymania, gdyż umowa kredytu nie jest umową wzajemną.

Pozwany bank wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na:

1) potrzebę wykładni przepisów art. 385¹ § 1 i 2 k.c. w zakresie, w jakim odnoszą się one do skutków uznania postanowień umownych za abuzywne i możliwości zastąpienia takich postanowień przepisami dyspozytywnymi;

2) występujące w sprawie istotne zagadnienie: czy brak możliwości oszacowania kwoty, którą strona umowy kredytu będzie świadczyć w przyszłości stanowi *per se* o niejednoznaczności tego postanowienia umownego, a w konsekwencji, czy postanowienie takie powinno podlegać badaniu pod kątem abuzywności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Uchwałą pełnego składu Izby Cywilnej SN z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22, do rangi zasady prawnej podniesiono tezy, iż:

1) w razie uznania, iż postanowienie umowy kredytu indeksowanego lub denominowanego odnoszące się do sposobu określania kursu waluty obcej stanowi niedozwolone postanowienie umowne i nie jest wiążące, w obowiązującym stanie prawnym nie można przyjąć, że miejsce tego postanowienia zajmuje inny sposób określenia kursu waluty obcej wynikający z przepisów prawa lub zwyczajów;

2) w razie niemożliwości ustalenia wiążącego strony kursu waluty obcej w umowie kredytu indeksowanego lub denominowanego umowa nie wiąże także w pozostałym zakresie.

Powyższe tezy, wiążąc w niniejszej sprawie (art. 88 u.s.n.), uniemożliwiają przyjęcie skargi kasacyjnej, gdyż wykluczają trwanie stosunku prawnego po usunięciu z treści umowy źródła kursu walutowego. W celu uwzględnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący musiałby zakwestionować tezę Sądu drugiej instancji o nieuczciwym charakterze przeliczników walutowych ustanowionych w umowie lub zakwalifikowaniu umowy jako umowy kredytu denominowanego w walucie obcej lub indeksowanego do waluty obcej. Ponadto w orzecznictwie jest utrwalona teza o niedopuszczalności stosowania kursów walutowych ogłaszanych jednostronnie przez bank.

Skoro umowa stron jest nieważna z powodu zawartego w niej mechanizmu ustalania kursu, w sprawie nie występuje podniesione zagadnienie prawne, tj. czy samo waloryzowanie zobowiązania przyszłymi, nieprzewidywalnymi kursami waluty obcej jest dopuszczalne w umowach z konsumentami.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. kredytobiorcom przysługuje od skarżącego zwrot kosztów sporządzenia odpowiedzi na skargę kasacyjną w wysokości stawki minimalnej określonej w stosowanym odpowiednio § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Min. Sprawiedl. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Dariusz Pawłyszcz

(G.G.)

[a.ł]